D·N
3/4 1949

De finska landsförrädarna i verksamhet

Det har uppstått ett slags kappränning om firandet av finsk-ryska pakten. Medlen vi regeringen utlyst ett större möte på årsdagen, har kommunistiska partiledningen kallat till samling på Järnvägstorget — den traditionella valplatsen — några dagar i förväg. Avsikten är förstås att framställa statsminister Fagerholm och de demokratiska partierna i sämsta dager, göra dem misstänkta i ryssarnas ögon. De finska kommunisterna har ingen angelägnare uppgift än denna. Målet för deras verksamhet är att framkalla en konflikt mellan Finland och Sovjetunionen, en sammanstötning som slutar med att folkets motståndskraft bryts och de demokratiska organen lamslås. För att uppnå detta är kommunisterna beredda att göra vad som helst. De har — som statsministern anmärkte för en tid sedan — "accepterat den medvetna lögnen som fullgott medel i den politiska kampen". Först offentliggör de en serie osanningar i de egna tidningarna, kort efteråt återges valda delar i rysk press och radio, sedan kommer dessa godbitar tillbaka till utgångspunkten och anförs där som exempel på rysk uppfattning av finska förhållanden — det är den vanliga kretsgången. Processen har praktiskt taget automatiserats. Kommunistmötet om det stora "vänskaps- och förtroendefördraget" kommer säkert att skänka nytt material till denna nedsvärtningskampanj.

Statsministerns svar på mr Kingsbury Smiths frågor härom dagen har redan i kommunistisk press utpekats som bedrägeri. Andå uttryckte han sig klart och bestämt. Man kunde inte ta miste på att han menade vad han sade. Finland vill i alla avseenden lojalt respektera fredsfördraget. Men så fort det är någon risk för att Moskva nås av fördelaktiga uppgifter om de styrande i Finland — vare sig från dem själva eller genom någon annan lakttagare —, så är kommunisterna framme med sina beskyllningar.

Hittills har de emellertid inte uppnått den önskade reaktionen från ryssarnas sida. Med stigande otålighet och förbittring lakttar de att den demokratiska regimen fortsätter är efter år — till och med utan deras benägna medverkan i regeringen. Ryssarna har inte ens uppmuntrat sina trogna finska landsförrädare genom att viss de styrande exemplarisk ohövlighet, inte ens när kommunisterna rev och slet med vilda strejker och gatuuppträg.

I närvarande stund är utsikterna för att den Fagerholmska ministären skall bringas på fall sämre än på länge, det måste kommunisterna erkänna. Det verkar som om tanken på en bredkning av regeringens underlag skulle skjutas på framtiden. Framstående socialdemokrater försäkrar att några kommunister inte skall släppas in i statsrådskretsen. Kommunistledaren Hertta Kuusinen svarar att varken hon eller någon annan partivän har lust att associera sig med den hatade Fagerholm. Statsministern själv har inte tänkt fjiska — hans funderingar på att ta med några "folkdemokrater" från melanzonen synes inte vara så allvarligt menade. ¡Agrarerna har också upphört att tränga på. De önskar inte, som tatmannen Kekkonen yttrade nyligen, inträda genom någon "dörr som står på glänt". Talet om en regeringskris har alltså avstannat. De socialdemokraterna som hela tiden varit obenägna att öppna dörrarna till konseljsalen för andra riktningar har tills vidare övertaget. Något återinsättande av kommunister på nyckelposter har det emellertid aldrig varit fråga om. Erfarenheterna från den Leinoska polisministertiden räcker ett gott stycke.

Tydligen är det en stor besvikelse för Finlands kommunister att den ryska reaktionen mot Atlantblocket och mot Norges och Danmarks anslutning väster ut inte har gått ut över Finland. Man hade väntat sig kraftiga tag — om inte militärt besättande, så krav på mera direkt kontroll och omedelbar regeringsförändring. Nu blir det intressant att se om ryssarna ställer sig sympatiskt förstående till de planerade hårda framstötarna inom metallindustrin, den viktigaste skadestånd sindustrin. Det blir på sätt och vis ett generalprov: är ryssarna mest intresserade av skadeståndsleverenserna fullgörande eller av kommunisternas försök att skapa oro och materiella svårigheter? Konfliktämnet är i och för sig jämförelsevis obetydligt: främst gäller det kravet på kortare arbetstid på lördagarna under sommaren. Men bakom denna fråga står maktkampen: kommunisternas osvikliga strävan att återvinna förlorade positioner och skaffa sig ett grepp om arbetarna på känsliga områden. Ryssarna kan avblysa konflikten, bara de säger ifrån — inget tvivel om det. Gör de inte det, utan låter kommunisterna vidga sin s. k. vårdoffensiv till en ny kraftmätning, tyder det närmast på att Finland har att motse även utrikespolitiska påfrestningar.

Rysskrediten just nu

Det har länge varit tyst om den stora ryskkrediten. Orsakerna härtill är uppenbara. På regeringshåll beteckandes miljardkrediten till Ryssland för två och ett halvt år sedan som en stor och värdefull insats: genom den skulle vid en snart inträffande kris i USA en marknad säkras för avsättning av svenska varor. Hela den uppfattning på vilken avtalet byggdes har visat sig vara felaktig; bästa beviset härför är att den förutsatta kreditgivningen icke kunnat fullföljas, eftersom de svenska producenterna — enligt regeringsförklaringar på sommaren 1946 entusiaster för avtalet — icke varit i stånd att prestera de leveranser som ryssarna önskat på svenska statens bekostnad. Tystnaden på regeringshåll har alltså varit självfallen. Inom oppositionen har man varit glad över att avtalets skadeverkningar kunnat begränsas, och tacksamheten för detta har dövat kritiken.

Även i sin begränsade tillämpning är kreditavtalet likväl i hög grad tyngande. Varor för omkring 315 miljoner kronor har utlovats av svenska företag enligt särskilda avalut, och därav har bortåt en tredjedel levererats. Dessa varor, främst maskiner och andra verkstadsprodukter, sänds alltså på kredit till Ryssland i stället för att exporteras till andra länder mot kontant betalning eller begagnas inom landet. Följderna förvärras därigenom att vi för att tillverka de utlovade varorna i vår utsträckning måst köpa maskiner på annat håll, särskilt i USA, och alltså fått utfärdiga en del av våra knappa valutatillgångar direkt för ryska räkning. Kulmen av absurditet nås genom att vid sidan av kreditavtalet finns ett avtal om ömsesidig handel (100 miljoner om året) och att vi enligt detta avtal blivit skyldiga Ryssland belopp på många miljoner dollar. Enligt det ena avtalet får vi alltså leverera till Ryssland på kredit, enligt det andra måste vi betala för export från Ryssland — till stor del den ryska zonen i Tyskland — till Sverige.

Trots detta har man på regeringshåll inte uppgivit hoppet om att kunna skicka åmera varor på kredit till Ryssland. Aftontidningen skrev häromdagen "att Sverige närmast betraktar som en lättnad att Sovjetunionen i vårt nuvarande pressade läge icke utnyttjar kreditavtalet", men tillägger: "Det är att hoppas att våra förutsättningar mot avtalsperiodens slut är större." Alltså, om läget i Sverige blir bättre, räknar man med att denna förbättring skall utnyttjas för att öka leveranserna öster ut. Det är samma resonemang som regeringen förde förra sommaren: i den mån vi får tillbaka svenska lån i väster kan vi öka våra lån öster ut. Tanken att krediten till Ryssland inte är till för den svenska exportens skull, utan är att betrakta som ett slags skadestånd, kommer här tydligt fram. Ryssland skall omedelbart tjäna på en svensk återhämtning. Det är summan av resonemanget. Ryssavtalet är och förblir det klassiska utrycket för den sittande regeringens statskonst.

PRESSGRANNAR

Att socialdemokraterna till sist har slutit upp på överansvalinjen beträffande skatterna betyder inte så mycket, enligt Skånska Aftonbladets (h) mening. Här föreste en generaldebatt i riksdagen på onsdag — kanske den största under denna session.

Om majoritetspartiets resonemang kan sägas, att de i åtskilliga hänseenden gör uttryck åt tankar och uppfattningar, vilka tidigare blott gunska sparsamt varit företrädda på den kanten. . . Det är helt anmärkningsvärt att de, vi tidigare vant oss att kanna igen från den traditionella socialistiska fördelningslinjen. A andra sidan saknas icke anledning till allvarliga erinringar emot majoritetens förklaringar. "Några begränsningar i utredningens fråbet att utlala önskemål eller framställa krav vill utskottet inte förorda", säger man. Samtidigt anser man sig dock egendomligt nog inte föregripa utredningen genom att framhålla angelägenheten av att den extraordinära konsumtionsskattningen, som genomfördes vid 1948 års riksdag, "åtminstone i stort sett" blir föravvisna, innan en sänkning av skatterna på inkomst och förmögenhet övervägs.

Vidare gör majoritetens vissa uttalanden angående önskvärdheten av undersökningar om den asymmetriska utgiftsökningen för staten. Formuleringen i denna del är sådan, att man kan ha anledning frukta ett ytterst omfattande och tidsödande utredningsarbete, förmodligen strickande sig över flera år framåt i tiden. Det måste då från början sägas ut att så icke får ske.

En långtidsutredning av mångsidigt slag, varvid skattedelegarna eller det allmänna, allra minst det allmänna, tillägger den ellerade tidningen. De bilder som skattetrycket lägger i vägen för produktionen måste med den avgrasle svårigenas. Ge8e Dagbladet (fp) yttrar:

Det som hänt är att det nya skattesystemet börjat verka i praktiken, och att de s. k. kvarskatterna — som ju i och för sig inte är en följd av skattesaknorna utformning 'utan av systemet med källskatteuppbörd — gett det svenska folket en ovanligt hårdhänt lektion i vad som menas med skattetryck. Man har funnit att skatterna, som under skattedelbetalarnas ögonblick är förnämligt instrument för införande i samhällskroppen av en . . . praktisk socialism, drabbade även de små skattebetalarna automatiskt hårt och — framför allt — att de åter upp en orimligt stor del av varje inkomstökning. Under sådana förhållanden är det svårt att fortsättningsvis driva tesen att allt är bra som det är med skatterna.

Under alla förhållanden är det tvekligt att övervärma nu kommunalskatten. Man får hoppas att den icke förhöjes, och det ligger också vikt uppå att den inte här utförd av enhört sådana, som är socialistiskt dogmtrogne i frågo om den värterna.

Det får anses utesluttet att finansminister Wigforss kort före sin eventuella avgång — han antyder ju den förestoen — skulle genomdriva en så likriktad "utredning". Men kanske har han gått tänkt sig att leda "överlyssnen"? Arbetarbladet (s) vänder sig utrsktande till dem som finner det "överraskande att en ny skattereform sätts i gång så snart efter den stora skattereformen".

Den främsta orsaken är tillkomsten av de extra konsumtionsskatterna, som lett till en ändrad fördelning av skattetrycket. Den avgörande faktorn för skattetrycket är givetvis skattegitterna. Ändrat fåstet uppmärksamheten på de beslutade höjningarna av skattegitterna och utskrivna till en fortsatt ökning därav. Trycket på skattegitterna är som bekant starkt, vilket visade inte minst vid årets riksdag . . . Folkpartiets krav på att en sänkning av inkomstskatten skall gå främst för vin betrakten av tillbakaviket av utskottet, vara utlalande inte kan tydas på annat sätt än att de skatter som står först i tur att utvecklas är benatin- och pappersskatten.

Man önskar den kommande utredningen all lycka i sitt värk. Men man bör inte överskatta möjligheterna till en väsentlig reduktion av skattetrycket.

Sig helire: Man bör inte överskatta möjligheterna att utan väsentlig och bestående valutalag införa en socialdemokraterna för en väsentlig skattelättnad. Aftontidningen (s) vill också bidra att skingra "de ljusa förhoppningarna":

För någon sänkning av utgifterna uttalar sig ingendera av parterna i bevillningsutskottets betänkande. Två reservantgrupper förklarar likasom majoriteten, att den sociala standarden icke får beskäras. För övrigt nöjer sig reservanterna med en allmän förhoppning om att sänkta skatter skall stimulera produktionen. Härigenom skulle statens skatteintäkter kunna bli oförändrade även vid lägre skattesatser, Vi tvivlar härpå . . . Från och med 1946 har arbetsinkomsten varit så ringa att ingen nämnvärd produktionsökning kunnat vinnas genom att tuga i anspråk outnyttjad arbetskraft.

Det är inte på den vägen — genom uppbåd av arbetslösa — produktionen skall stegras, utan genom att män och kvinnor som redan förut är sysselsatta i näringslivet eller hemmet arbetar mera, intensivare, skaffar sig bisyslor osv. De nuvarande marginalskatterna avskräcker — att den socialdemokratiska tidningen inte har upptäckt detta visar närmast bristande kontakt med de egna leden. Man ser inte vad man inte vill se, inte vill erkänna. Men socialdemokraterna skall tvingas att se.

Inom militärledningen hedrives ett egendomligt spel, påstår Aftonbladet (fp), som uppbjuder hela sitt skarpsinne för att avslöja vari det består:

Där konsolideras kring överbefälhavarens person en grupp av företrädesvis luftmilitärer, vilka i militära och därmed sammanhängande strikspolitiska frågor förefinner en ståndpunkt som märkbart skiljer sig från regeringens. Den som bereds att till uppgift att hålla generalerna på mattan är försvarsministern. Omständigheterna har emellertid fått det omöjligt för denne att fullt ut hävda sig mot sina underlydande. Ur de polltiserande generalernas synpunkt är alltså statsrådet Vougt en ganska angenäm departementschef att ha.

Därför vill de ha honom kvar — det är den subtila slutsatsen. Annu oriqinellare blir det i fortsättningen:

De två huvudstadstidningar, Dagens Nyheter och Expressen, som i huvudsak gillar generalernas politiska vyer, är sedan länge bildade inbegripna i en kampanj mot försvarsministern, en kampanj som visserligen ingalunda är utan underlag i form av vägnade anmärkningar, men vars utformning har drag av saksökeri och illtighet. Varje politiskt omdömesgill människa måste säga sig att en kampanj som bedrivs på det sättet måste göra det svårare för regeringen att offra statsrådet Vougt. . . . När kampanjen icke desto mindre fullföljes, med benyttj ng av försvarsministern motsvarande underlighet, ligger den slutsatsen nära till hands att tidningen delar de politiserande generalernas förmodade önskan att statsrådet Vougt skall bli kvar på sin plats.

Arvet från sagatiden

MAN BEGÄR i dessa dagar på det livligaste att repliker och talekonst i Sveriges riksdag skall likna det man fick höra på det gammalsländska alltinget . . .

Är 1181 hade Sturla på Hvam, Snorre Sturlassons far, lyckats provocera en stadgad prästfru till att komma slåtande med en kniv för att sticka ut ögat på honom under det lojalas utropet att Sturla då skulle likna Oden, dvs. djävulen, även till det yttre. Kniven tog bara i kinden, Sturla blev förtjust och krävde prästen på ett svindlande bötesbelopp. Detta väckte tidi dagmtrenade i frågo om det värterna.

Det får anses utesluttet att finansminister Wigforss kort före sin eventuella avgång — han antyder ju den förestoen — skulle genomdriva en så likriktad "utredning". Men kanske har han gått tänkt sig att leda "överlyssnen"? Arbetarbladet (s) vänder sig utrsktande till dem som finner det "överraskande att en ny skattereform sätts i gång så snart efter den stora skattereformen".

Den främsta orsaken är tillkomsten av de extra konsumtionsskatterna, som lett till en ändrad fördelning av skattetrycket. Den avgörande faktorn för skattetrycket är givetvis skattegitterna. Ändrat fåstet uppmärksamheten på de beslutade höjningarna av skattegitterna och utskrivna till en fortsatt ökning därav. Trycket på skattegitterna är som bekant starkt, vilket visade inte minst vid årets riksdag . . . Folkpartiets krav på att en sänkning av inkomstskatten skall gå främst för vin betrakten av tillbakaviket av utskottet, vara utlalande inte kan tydas på annat sätt än att de skatter som står först i tur att utvecklas är benatin- och pappersskatten.

FREDRIK PAASCHE

Någon till därefter dog den kraviskrände prästfrun, och Sturla tog det så hårt att han blev sjuk och gick till sängs. För orolige anföxvanter förklarade han: "Jag sörjer, för jag hade tänkt att så länge Torborg var i livet kunde det alltid bli möjlighet att få i gång strid med hennes söner."

Detta direkta sätt att tänka, tala och handla är kanske inte så lätt att imitera i våra dagars Sverige. Talekonst är betingad av sitt syfte: en svensk riksdagsman måste först och främst verka vederhäftig, och vederhäftighet bevarar man enligt gängse föreställning bäst genom att verka sövande i tal och skrift. En isländsk politiker på alltinget måste vara farlig, vissa sig kunna stinga med spjut eller nidverser. Det är en sådan skillnad på passivitetens och aktivitetens dygder och ideal att det inte är lönt för någon att försöka blanda samman de retoriska uttrycksmedel som hör naturligt ihop med det ena eller det andra.

Främsett detta har den isländska och gammalnorska literaturen mycket att ge och lära våra dagars nordbor. En som gick i bräschen för denna uppfattning var *Fredrik Paasche*, ur vars bok *Snorre Sturlasson og Sturlungerne* den ovan återgivna berättelsen om Sturla på Hvam är hämtad. En serie av Paasches verk som just blivit samlad och utgiven på Aschehougs förlag gör hans insats aktuell. Paasche var inte bara i sitt författarskap, utan i sitt sätt att se och uppleva nutidens Norge ett uttryck för traditionen från sagatiden. Det var en frisk och levande tradition utan minsta spår av nattstånden gotticism. Hans böcker är yvackra exempel på vad man kan lära i stilkonst av god gammalnordisk litteratur.

Paasche inriktade sig tidigt som vetenskapsman på brytningen mellan gammalnordisk och kristen kultur i Norges äldre medeltid och vände ståndigt tillbaka till denna tidsskiftl från sina strövtåg i andra marker. Hans sätt att forska bestämdes av att han stod i ett personligt förhållande till alla levande människor han mötte, och till dessa levande människor kom, tack vare hans starka fantasi, så gott som alla diktade och historiska personligheter att höra hur avlägset deras dödsår än kunde tycktas ligga. Han ville lära känna dem så noga som möjligt; därför lade han ner vetenskapsmannens omsorg på att leta fram alla uppgifter om den och sovra ut vad som var orimligt. Men han ville också framställa dem så att andra människor kunde uppleva dem lika intensivt som han själv gjorde och liksom han själv personligt engagera sig i deras öden. Därför blev han sagaman i gammal god mening, en lysande berättare med den förening av upphöjdhet och intensitet, levnadsvisdom och friskhet som är typisk för Snorre och hans samtida. Det är bara den isländska hårdkoktheten som fattas. Den låg inte för Paasches natur, och man förstår mycket väl hans dragning till de kristet kulturverade inslagen i den gammalnordiska kulturen, liksom hans uppenbara glädje när han någon gång hittar en vänlig och generös karaktär bland alla tillfällighetsdråpare och bygdekverulanter på det gamla Island.

I de fyra delar som nu utgivits av Paasches verk möter man honom som vetenskapsman främst i *Hedenskap og kristendom* med dess analyser av den gudliga diktningen i den äldre medeltidens Norge och Island. Det är i främsta rummet miljöstudier, präglade av en alltigent inlevelse, visserligen buren av en gestaltande fantasi, som ibland ter sig något ohämmad, men också av en fin förståelse

Ni går till en specialist

om Ni lider av en allvarlig sjukdom, inte sant? Är det inte lika naturligt att Ni väljer en läkarbok, i vilken specialister på olika områden stå till förfogande.

Med den nya upplagan av

TIDENS LÄKARBOK

har vi fått en uppslagsbok av just den typen. Tidens läkarbok har skrivits av svenska vetenskapsmän och ger Er så klara och utförmmade besked som är möjligt i denna form.

17 specialister

har medverkat under ledning av Professorn vid Uppsala universitet

GUNNAR DAHLBERG

Ett modernt medicinskt uppslagsverk till ett för alla överkomligt pris.

Gediget band m. klotrygg... 25:-
Elegant halvfranskt band... 35:-

Säljes mot avbetalning med 5 kronor per månad. Beställ med kupongen nedan.

TIDEN

Till ..... bokhandel eller TIDENS FÖRLAG, Sveavägen 68, Stockholm.
Jag beställer härmed

..... ex. Tidens Läkarbok { i klotband ..... kr. 25:- / i halvfranskt band ..... kr. 35:-

att sändas { mot postförskott / mot avbetalning med 5 kr. per månad enligt lagen om avbetalningsköp

Stryk det som ej önskas.

Namn .....
(Tydlig namnteckning)
Bostad .....
Postadress ..... DN

läs INDUSTRIA
INDUSTRIA
nr 3

TVÄTT —
en industri i blåvåder

HSB —
överpriser — dubbelbetalningar

USA —
ekonomiskt tvåfrontskrig — det nya Amerika. — Kaiser och Reuter — Högnäs i Worcester

TALA eller TIGA?
(ledare) — Decocialisering i Holland, tysk konkurrens, sovjetryssk varuimport, den fulla sysselsättningen (kommentarer) — Hur länge lever vi? — Nyheter i industristatistiken

INDUSTRIA
Lösnummer i bokhandeln, 112 sidor för 1:50. Prenumeration, 12 nummer per år kr. 12:—. Postgiro 905.
Kungsholmstorg 1, Stockholm
Telefon: nämnaren 7 "Arbetsgivareföreningen"

En perfekt ansökan
skrlver Ni lättast på Dagens Nyheters standardformulär för platsansökningar, som finns att få hos bok- och pappershandlare, i Prosbyråns samlingslina kiosker samt DN:s egna tidningskontor. Ni kan också rekvirera formulären från Hasse W. Tullbergs Blankettförlag, Stockholm 1.

Arvet från sagatiden

FREDRIK PAASCHE

Paasches verk som just blivit samlad och utgiven på Aschehougs förlag gör hans insats aktuell. Paasche var inte bara i sitt författarskap, utan i sitt sätt att se och uppleva nutidens Norge ett uttryck för traditionen från sagatiden. Det var en frisk och levande tradition utan minsta spår av nattstånden gotticism. Hans böcker är yvackra exempel på vad man kan lära i stilkonst av god gammalnordisk litteratur.

Paasche inriktade sig tidigt som vetenskapsman på brytningen mellan gammalnordisk och kristen kultur i Norges äldre medeltid och vände ståndigt tillbaka till denna tidsskiftl från sina strövtåg i andra marker. Hans sätt att forska bestämdes av att han stod i ett personligt förhållande till alla levande människor han mötte, och till dessa levande människor kom, tack vare hans starka fantasi, så gott som alla diktade och historiska personligheter att höra hur avlägset deras dödsår än kunde tycktas ligga. Han ville lära känna dem så noga som möjligt; därför lade han ner vetenskapsmannens omsorg på att leta fram alla uppgifter om den och sovra ut vad som var orimligt. Men han ville också framställa dem så att andra människor kunde uppleva dem lika intensivt som han själv gjorde och liksom han själv personligt engagera sig i deras öden. Därför blev han sagaman i gammal god mening, en lysande berättare med den förening av upphöjdhet och intensitet, levnadsvisdom och friskhet som är typisk för Snorre och hans samtida. Det är bara den isländska hårdkoktheten som fattas. Den låg inte för Paasches natur, och man förstår mycket väl hans dragning till de kristet kulturverade inslagen i den gammalnordiska kulturen, liksom hans uppenbara glädje när han någon gång hittar en vänlig och generös karaktär bland alla tillfällighetsdråpare och bygdekverulanter på det gamla Island.

I de fyra delar som nu utgivits av Paasches verk möter man honom som vetenskapsman främst i *Hedenskap og kristendom* med dess analyser av den gudliga diktningen i den äldre medeltidens Norge och Island. Det är i främsta rummet miljöstudier, präglade av en alltigent inlevelse, visserligen buren av en gestaltande fantasi, som ibland ter sig något ohämmad, men också av en fin förståelse

En öppen deklaration

Munksjö introducerar nu kvalitetskontrollerad takpapp. Den etikett, som Ni ser i denna annons, sättes nu på alla rullar, som utgår från bruket.
Den gör kara bruket och pappens vikt, innehåll, sjocklek och andra lakta, som är av avgörande betydelse, när det gäller att välja rätt papp för rätt ändamål. Munksjö ger Er gärna denna kvalitetsanalys — ty Munksjö "kan papp" och ref vad stark och hållbar pappskallinnehålla.

MUNKSJÖ takpapp
har etikett med kvalitetskontroll

MUNKSJÖ A-B. · LAGAMILLS A-B. JÖNKÖPING.

RUNDTURSHÄFTET BÖRJAR SÄLJAS PÅ *torsdag!*

VINN livsmedel för 5.000, kläder för 3.000, flyg tur och retur London, Paris, Köpenhamn, weekendturer, 900 presentkort m. m.
HÄFTET innehåller dessutom kuponger till en mängd visningar och evenemang — varieté, nöjesfält, i drottsgala, konserter m. m.

Köp hela sta'n för 2 kronor!

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.